

paatrængende nødvendigt at komme til en Omordning af disse Forhold. Men jeg kan lige saa lidt som tidligere erkende, at det foreliggende Forslag i nogen Maade gør Loven bedre, nyttigere og mindre skadelig, end den for Tiden er. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at paavise dette, og jeg kan i alt væsentligt henvisse ærede Medlemmer, der mulig maatte interessere sig herfor, til mine tidligere Udtalelser. Skal man foretage en Revision, der kan gøre nogen Nytte, maa selve det Hovedprincip, hvorpaa Loven er bygget, forandres. Det nytter intet eller i alt Fald kun lidet, at lappe paa Lovens Detailler; thi selve det Princip, hvorpaa Forslaget er bygget, er efter min Mening, eller vil i alt Fald blive det, ulukkebringende for vort Samfund, fordi det med logisk Nødvendighed maa tilintetgøre al Sparsommelighed i de brede Samfundslag, hvis Loven skal vedblive at bestaa. Det, jeg mener, er dette, at idet Loven kræver, at der skal tilstaaes enhver trængende, der er over 60 Aar og opfylder visse i Loven fastsatte Betingelser, det fornødne til hans egne og dem, for hvis Underhold han er pligtig at drage Omsorg, har man altsaa søgt at sætte en Præmie paa intet at eje, naar man er 60 Aar, og dette er forkasteligt. Det maa man af Hensyn til Samfundets Fremtid komme bort fra før eller senere, og jo før det kan ske, desto bedre.

Men jeg kan ikke se, at det her foreliggende Forslag paa noget Punkt hjælper os fremad i den Retning. Jeg kan paa ganske enkelte Punkter erkende, at hvad der her foreligger, ikke alene er brugeligt, men at det fra mit Synspunkt set er et Fremskridt, jeg godt kan slutte mig til, men kun, som sagt, paa et Par enkelte Punkter. I øvrigt anser jeg de her foreslaaede Forandringer i den nugældende Lov snarere som en Forværrelse end en Forbedring af Forholdene. Det, jeg nærmest kan slutte mig til af, hvad de ærede Forslagsstillere have foreslaaet til Forandring, er det næstsidste Stykke af § 2, hvori det foreslaas, at den Hjælp af det offentlige, der er tilstaaet den paagældende paa Grund af Sygdom, der har ramt ham selv eller Personer, over for hvem han har fuld Forsørgelsespligt, betragtes over for nærværende Lov ikke som Fattighjælp. Det kan jeg slutte mig til. Det er en meget god human Betragtning, som ligger til Grund derfor, og ingen kan have noget at indvende imod den. Ligeledes kan jeg slutte mig til det sidste Stykke i § 6, hvor det hedder, at Indtægter, som den søgende maatte have,

saasom Livrente, Legat, Pension eller lignende inden for et Beløb af 100 Kr, aarlig samt Brug af Husrum, hvis aarlige Lejeværdi udgør et lignende Beløb, lades ude af Betragtning ved Bedømmelsen af vedkommendes Trang. Det vil jeg heller ikke have noget imod, men i øvrigt vilde jeg have grumme meget imod at gaa med til at foretage Lempelser i de meget smaa Kauteler, som kræves af de paagældende, som forlange Understøttelse. Det, som maatte være Idealet for en Lov om Alderdomsunderstøttelse — derom maatte vistnok alle kunne være enige — bør være, at den bygges paa det Princip, at Staten eller Samfundet yder Hjælp til Selvhjælp, og det i saa meget rigere Maal, som den paagældende, der behøver Hjælp, har gjort, hvad der stod i hans eller hendes Magt for at hjælpe sig selv frem saa langt som muligt, altsaa lige i omvendt Retning af det Princip, Loven er bygget paa. Det er efter min Formening absolut nødvendigt at komme bort fra det Princip, at der ikke kan ydes Hjælp til den gamle trængende, før han er kommen saa vidt, at han intet ejer. Det er, som jeg har sagt, tilintetgørende for den Tendens til Sparsommelighed og Selvhjælp, som dog til syvende og sidst intet Samfund kan undvære, uden at der derved gøres ubodelig Skade for Fremtiden.

Dèsværre maa det siges, at de kommunale Raad ikke i den Henseende finde den Støtte hos de overordnede Autoriteter, som de burde kunne paaregne. Jeg siger ikke dette som en Dadel mod de overordnede Autoriteter, for jeg erkender, at naar de i visse Tilfælde nægte at gaa med til at give en Understøttelse, hvor de kommunale Raad have bevilget den, er det, fordi de ere tvungne til at gøre det i Henhold til Loven. Men paa den anden Side maa jeg sige, at der altid i dette som i andre Forhold maa være et vist Spillerum, som de overordnede Autoriteter maa kunne benytte ved Bedømmelsen af, hvorvidt Lovens Ord rammer det vedkommende Tilfælde eller ikke, og det er da mit Skøn, at de overordnede Autoriteter, som vi have med at gøre paa dette Omraade, have set strengere paa Forholdene, end nødvendigt var. Jeg havde paa en Gang i min Kommune 6 saadanne Tilfælde, som bleve kasserede af den paagældende Amtmand og bleve sendte tilbage til Sogneraadene med Protest, saa at de Alderdomsunderstøttelser, vi havde bevilget, bleve erklærede uefterrettelige. To af disse Tilfælde vare af en saadan Beskaffenhed, at Sogneraadet ikke